

der i virkeligheden er det, der skal til for at få det danske sygehusvæsen til at fungere.

Jeg kan ikke forstå hr. Thulesen Dahls synspunkter om, at man bare skal give flere penge. Jeg synes egentlig, det har vist sig gennem de seneste år, at man har kunnet give adskillige hundreder millioner kroner her og der og alle vegne, uden at det egentlig grundlæggende har ændret noget som helst. Så penge uden strukturændringer og penge uden fleksibilitet er som at smide penge ud af vinduet. Den diskussion havde vi gerne set, men nu starter man altså med behandlingsgarantien. Det er fint nok, og så må vi håbe, at den fungerer på de områder, der er udpeget.

Men man kommer ikke uden om den anden diskussion, og derfor glæder vi os også over, at der i aftalen rent faktisk er indskrevet, at regeringen skal lægge op til forhandlinger og presse på for forhandlinger om mere fleksibilitet i arbejdstilrettelæggelsen omkring hospitalerne. I øvrigt er der også en tilsvarende passus omkring folkeskolen, hvor vi i høj grad mener, at stivnede arbejdstidsregler og stivnede strukturer gør, at man ikke kan få det optimale ud af det.

Som sagt er dette ikke en afstandtagen fra behandlingsgarantien, men det er for måske at slå en lille smule koldt vand i blodet på dem, der tror, at alle problemer nu er løst.

Vi er glade for, at Forsøgscentret for Voldtægts ofre også kom ind i finanslovsforslaget. Vi er meget tilfredse med, at man lægger op til en forlængelse af puljen til psykisk syges fysiske forhold på hospitalerne. Det er jo sådan, at den pulje, der nu har løbet i 3 år, udløber med 1999, og vi er meget godt tilfredse med, at man vil forhandle om forlængelse, for vi ved jo, at man kun er nogenlunde halvvejs i det arbejde, der skal gøres for at forbedre de fysiske rammer for de sindslidende.

Så er vi selvfølgelig meget glade for skattefritagelsen for den arbejdsgiverbetalte alkoholbehandling. Vi vil måske gerne på et senere tidspunkt kunne inddrage andre situationer i det; men det her er jo da en start.

Vi talte også lidt for, at folkehøjskolerne skulle have et løft, og det er der også stillet ændringsforslag om. Jeg vil gerne her i morgen, når statsministeren er her, takke for det, for det er i høj grad ham som person, vi kan takke for det.

Her vil jeg allerede melde, at vi er meget godt tilfredse med etableringen af et folke-

mords- og holocaustcenter, som vi tror vil være med til at placere Danmark og København centralt i kampen for menneskerettigheder og en mere human verden. Men jeg vil benytte lejligheden i morgen, når statsministeren er til stede, til at gøre mere ud af det.

Med hensyn til kriminalforsorgen er vi tilfredse med de forslag, der ligger om en flerårsaftale, nyt fængsel osv.; det er jo også ting, der er groet i vor have.

På erhvervsområdet vil vi understrege, at selskabsskattenedsættelsen nok så meget er et psykologisk signal. Man kan diskutere, hvor meget det i praksis betyder for erhvervslivet, men der er i hvert fald et godt erhvervssignal i nedsættelsen af grundskylden for produktionsjord, selv om det da ikke skal skjules, at vi jo meget gerne havde set, at man var gået ind på boligejernes område og havde forsøgt at forebygge nogle af de stigninger, der var i forbindelse med pinsepakken. Men så langt kunne vi altså ikke komme.

Så er der fjernelsen af arbejdsmarkedsbidraget, som jo også er et godt signal at sende til det erhvervsliv, som er en forudsætning for, at vi kan bevare et velfærdssamfund.

Uden nu at skulle blive for lokalpatriotisk skal jeg da bare i en randbemærkning sige, at nu må snakken om motorveje i dele af Jylland vel holde op. Nu er der altså indgået endnu en aftale om det, og den aftale er jo i hvert fald sådan, at den vel er til at leve med for alle parter. Jeg vil bare sige til finansministeren, at vi ikke nødvendigvis opfatter bemærkningen om, at en vis del af den motorvej skal bygges så hurtigt, som det teknisk er muligt, som om den skal gennemføres i december år 2002. Det kunne godt være, at det kunne rykkes frem til januar år 2002. Men lad os nu slutte den diskussion og prøve at holde de aftaler, som vi har indgået så mange gange. Denne gang må de vel holde.

Forsvaret: Hovedsagen er vel, at 1999 ikke skal præges af drømme om, hvad nogle kan få igennem for år 2000, at 1999 skal køre videre efter det forlig, der foreligger, og med de hensigter, der var i det forlig. Så må vi jo tage slagsmålet i løbet af 1999, gerne så tidligt som overhovedet muligt, om forsvarets fremtid. Vi er ikke på besparelsessiden her. Det er nok nødvendigt med nogle omlægninger, fordi opgaverne er anderledes nu, end de har været før. Sådan må enhver produktionsvirksomhed jo også gøre. Hvis man pludselig holder op med at lave flødekarameletter og laver maltbolcher i